

Ben Jonson (1572 – 1637)

เป็น จอนสัน เป็นนักเขียนกลุ่มเชื่อมต่อกันหนึ่งที่มีความสำคัญเช่นเดียวกับฟรานซิส เบคอน

ชีวิต

จอนสันเกิดเมื่อ ค.ศ. 1572 ได้รับการศึกษาที่ Westminster School ระหว่างปี 1598–1616 เป็นช่วงที่เขาเริ่มผลงานสร้างสรรค์มากที่สุดในด้านการละครและด้านกวีนิพนธ์ ในตอนหลัง ๆ สุขภาพของเขาไม่ค่อยดีและมีกรณีพิพาทในวงการวรรณกรรมอยู่บ่อย ๆ แต่เขาก็มีผู้อุปถัมภ์และเพื่อนฝูงมากมายในหมู่นักเขียน ผู้คงแก่เรียน นักธุรกิจ และมีนักเขียนรุ่นน้องเป็นสานุศิษย์มากมาย เมื่อเขาลิ้นชีวิตลงในปี 1637 ก็ได้มีผู้เขียนโคลงกลอนเป็นที่ระลึกมากมาย โคลงเหล่านี้รวมกันเรียกว่า

Jonsonus Virbius

งาน

กวีนิพนธ์ของจอนสันเกิดมาจากจินตนาการอันกว้างขวางของเขา ในสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา นั้นนิยามของหน้าที่และคุณสมบัติของกวีมี 2 ประการด้วยกัน ประการแรก กวีคือผู้ได้รับแรงดลใจจากพระเจ้าเพื่อสร้างโลกที่สวยงามงดงามกว่าความเป็นจริง ประการที่สอง กวีคือบรมครูผู้แปลความหมายเกี่ยวกับอุดมการณ์ของสังคมให้แก่ประชาชน และผู้ลงโทษที่กระทำตัวหันเหไปจากอุดมการณ์นั้น ผู้สร้างชื่อเสียงอันเกิดมาจากการที่คนดีพิจารณาตัดสินการดำรงชีวิตและการกระทำที่ส่งงามและยึดถือสิ่งเหล่านี้เป็นแบบฉบับ นิยามหลังนี้คือ สิ่งที่จอนสันแสวงหาสาระสำคัญในกวีนิพนธ์ของเขาคือ ระบบและควมมีระเบียบของสังคมยิ่งใหญ่ ความเข้าใจและกฎเกณฑ์ที่จะสร้างอุปนิสัยที่ยุติธรรมและบุคลิกที่ยิ่งใหญ่ ศิลปะเป็นสิ่งส่งเสริมสิ่งเหล่านี้ จอนสันเป็นศิลปินที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง เขามีอิทธิพลต่อสมัยของเขามากในฐานะผู้สร้างรูปแบบ และด้วยความสนใจในเรื่องที่เป็นเชิงประเทืองปัญญาของเขา

ก. จอนสันนักมนุษยนิยม (Jonson the Humanist)

จอนสันเป็นนักมนุษยนิยมสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาในทั้งสองความหมายของคำนี้ เขาต้องการจะฟื้นฟูและแพร่ขยายอารยธรรมตะวันตกโดยการสอดแทรกความคิดและกิจกรรมเกี่ยวกับเหตุผลของมนุษย์ซึ่งเป็นแรงดลใจของนักศีลธรรมจรรยาและกวีกรีกและโรมันเข้าด้วยกันกับความคิดแบบคริสเตียนเกี่ยวกับการต่อสู้ของวิญญาณกับโลกร่างกายและภูตร้าย การที่เขาได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมโรมันมากทำให้เขาเห็นว่าเราควรที่จะสร้างสรรค์สังคมที่ยิ่งใหญ่และมีระเบียบในโลกนี้มากกว่าจะไปฝันถึงโลกหน้า นักมนุษยนิยมไม่เคยลืมนึกว่าพวกโรมันปกครองประเทศด้วยความมีระเบียบสร้างสันติสุขด้วยกฎหมายและใช้สงครามเป็นเครื่องช่วยผู้ต่อมตนและปราบปรามผู้ที่

หญิงโส เขาเขียนเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยาและนักเขียนเสียดสีชาวโรมันเป็นแบบฉบับโดยเฉพาะ Pindar ร้อยกรองเกี่ยวกับความรักของจอนสันไม่เน้นความรักส่วนบุคคล

จอนสันเป็นนักมนุษยนิยมในความหมายที่สองในแง่ที่เขาต้องการใช้อุดมการณ์และรูปแบบของวรรณกรรมแบบคลาสสิกเป็นแม่แบบที่จะจัดระบบความไม่มีศิลปะของสมัยของเขา แต่เขาก็ไม่ลืมที่จะดัดแปลงรูปแบบเหล่านี้ให้เข้ากับชีวิตและภาษาอังกฤษ การที่เขาใช้บทกวีสั้น ๆ แบบสมัยกลางในเพลงสรรเสริญพระเจ้าก็เป็นลักษณะเฉพาะของจอนสันอีกประการหนึ่ง

ข. จอนสันนักวิจารณ์ (Jonson the Critic)

สำหรับงานวิจารณ์ชื่อ **Timber or Discoveries** นั้น มีคุณค่าในฐานะที่มันแสดงให้เห็นความคิดแบบคลาสสิกและมนุษยนิยมของจอนสันที่จะเลือกสังเกตสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการแบบอังกฤษ และนำไปประยุกต์กับคนบางคน หรือเหตุการณ์บางอย่างโดยเฉพาะเจาะจง

ค. จอนสันนักแต่งบทละคร (Jonson the Playwright)

Ben Jonson มีชื่อเสียงในฐานะเป็นนักแต่งบทละครร่วมสมัยกับ Shakespeare บทละครของเขาเป็นที่นิยมและแพร่หลายไม่น้อยไปกว่าผลงานของนักแต่งบทละครคนอื่น ๆ เลย

ง. จอนสันนักเขียนร้อยแก้ว (Jonson the Prosewriter)

ผลงานทางร้อยแก้วของเขาน่าอ่านมากที่สุดทีเดียว ภาษาของ Ben Jonson ไม่สลับซับซ้อนเท่า Lyly แต่ก็ไม่ง่ายเหมือนของ Bacon ศัพท์บางคำค่อนข้างยากและมีการเล่นสำนวน เรื่องราวต่าง ๆ ไม่ปะติดปะต่อกันเหมือนกับเขานึกอะไรได้ก็เขียนถึงสิ่งนั้น ผู้อ่านจะต้องพิจารณาถึงข้อความที่สำคัญออกมาด้วยตนเอง มีการใช้อุปมาอุปมัยพอสมควร ถ้าจะดูให้ดีก็จะเห็นว่าเขาเป็นนักวิจารณ์มนุษย์และสังคมที่หลักแหลมคนหนึ่งทีเดียว แม้ว่างานของเขาจะไม่เป็นชิ้นเป็นอัน เราก็อาจจะได้ข้อคิดบางอย่างที่จะนำมาเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมได้

To Celia : โคลงบทนี้เขียนในรูปเพลง เป็นการแสดงให้เห็นอำนาจของความรักหรืออิทธิพลของหญิงคนรัก ผู้พูดในเพลงนี้บอกว่าขอเพียงหญิงคนรักของเขาตีไม้ให้เขาด้วยดวงตาของเธอ เขาก็พร้อมที่จะตีมอวยพรเธอด้วยตาของเขา เพียงแต่เธอจะประทับใจรอยจูบไว้ที่ถ้อยเขาก็จะไม่เหลียวแลเหลืออันเลย เพราะความกระหายของเขานั้นเป็นสิ่งที่เกิดจากวิญญาณไม่ใช่ความกระหายทางกาย ดังนั้นจึงต้องตีด้วยเครื่องตีที่เป็นของทิพย์แทนที่จะเป็นน้ำธรรมดา แต่ถึงแม้เขาจะมีโอกาสได้ตีน้ำอมฤตของโจฟ (จูปีเตอร์ ซึ่งเป็นบรมเทพของโรมัน) เขาก็จะยอมละโอกาสนั้นถ้าจะต้องแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่เขาจะได้จากเธอ

เขาได้มอบมาลาทุกหลาบให้คนรักของเขาด้วยความหวังว่ามันจะไม่เหี่ยวแห้งเมื่ออยู่กับเธอ แต่เธอเพียงแต่รับเอาไปดมแล้วก็ส่งคืนให้เขา นับแต่นั้นมาเขาสาบานได้เลยว่า พวงมาลานั้นกลับมีกลิ่นเหมือนเธอแทนที่จะเป็นกลิ่นของมันเอง

BEN JONSON

Song. To Celia

Drinke to me, onely, with thine eyes,
And I will pledge¹ with mine;
Or leave a kisse but in the cup,
And Ile not looke for wine.
The thirst, that from the soule doth rise,
Doth aske a drinke divine²:
But might I of JOVE's³ Nectar⁴ sup,
I would not change for thine.
I sent thee, late, a rosie wreath⁵,
Not so much honoring thee,
As giving it a hope, that there
It could not withered bee.
But thou thereon did'st onely breath⁶,
And sent'st it backe to mee:
Since when it growes, and smells, I sweare,
Not of it selfe, but thee.

+ - + - +

-
1. drink the health of
 2. of a god
 3. Jupiter, the chief of the Roman gods
 4. the drink of the gods
 5. flowers or leaves twisted together into a ring
 6. inhale the odor of

Clerimont's Song : ข้อความในเพลงนี้แสดงให้เห็นทัศนคติที่ผู้พูดมีต่อความงามสองแบบ คือความงามที่ปรุงแต่งขึ้นกับความงามตามธรรมชาติ

ใน stanza แรกเขาวิจารณ์ว่าเขายังแต่งตัวเรียบร้อยราวกับจะไปเที่ยวงานอยู่อีกหรือ การผัดหน้าใส่น้ำหอมนั้นทำให้คิดไปว่าทำเพื่อกลบเกลื่อนความไม่สวยไม่งาม

stanza ที่สอง เขาบอกว่าเขาต้องการความງ่ายดูเหมือนไม่ได้ใส่ใจในการแต่งกาย เช่น เสื้อผ้าหลวม ๆ ผมปล่อยตามสบาย สิ่งเหล่านี้ประทับใจเขามากกว่าการต่อเติมเสริมแต่งทั้งหลายซึ่งเป็นการบิดเบือนธรรมชาติโดยใช้ศิลปะ สิ่งตกแตงนั้นเตะตาเขา แต่ไม่ประทับใจเลย

(Clerimont's) Song¹

Still to be neat, still to be drest,
As, you were going to a feast;
Still to be pou'dred, still perfum'd:
Lady, it is to be presum'd,
Though arts hid causes are not found,
All is not sweet, all is not sound.

Give me a looke, give me a face,
That makes simplicitie a grace;
Robes loosely flowing, haire as free:
Such sweet neglect more taketh me,
Then all th'adulteries of art.
Thy² Strike mine eyes, but not my heart.

1. The Silent Woman; text: folio (1616)
2. Text should read "They."

Timber หรือ Discoveries Made upon Men and Matter : แสดงให้เห็นความสนใจในด้านต่าง ๆ ของ Ben Jonson ว่าเขาเขียนเรื่องสัพเพเหระ ซึ่งในบางครั้งดูเหมือนเป็นการรำพึงรำพันกับตัวเองมากกว่าแต่ในขณะที่เดียวกันก็สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมและความสนใจของคนในสมัยของเขาว่าเป็นเช่นไร บางเรื่องก็มีคุณค่าทางปฏิบัติ บางเรื่องก็ค่อนข้างจะเป็นปรัชญาหรือ abstract เกินไป เขาเสนอความคิดเห็นในแนวของตนเองไม่ได้ต้องการจะสั่งสอนใครหรือให้ใครเชื่อถือตาม เนื้อหาของเรื่องก็คลุมกว้างตั้งแต่เรื่องของมนุษย์ คุณธรรมของมนุษย์ ไปจนกระทั่งเรื่องการเขียน การอ่าน และเรื่องของกวีนิพนธ์ เขาชี้ให้เห็นถึงอิทธิพลที่มวลชนมีต่องานเขียน การจะตัดสินว่าอะไรดี หรือ ไม่ดีเอาอะไรเป็นมาตรฐาน

paragraph แรกว่าด้วยเรื่องความคิดเห็นซึ่งเป็นสิ่งที่เชื่อถือไม่ได้

paragraph ที่สองชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าความคิดกับการกระทำของคนเรานั้นมักไม่ตรงกัน เช่นบางคนอาจจะแสดงออกว่าเป็นผู้มีศรัทธาในศาสนา แต่ในจิตใจนั้นเต็มไปด้วยกิเลสตัณหา

paragraph ที่สามกล่าวว่าผู้ที่จะให้คำแนะนำใครได้ดีนั้นจะต้องมีคุณสมบัติสองประการคือ ความซื่อสัตย์และความฉลาด จึงจะจูงใจใคร ๆ ให้เชื่อฟังคำแนะนำของเขาได้

paragraph ที่สี่กล่าวว่าความฉลาดที่ปราศจากความซื่อสัตย์นั้นก็เพียงแค่เพียงการเสแสร้งคดโกง ดังนั้นเราจึงจะต้องได้ชื่อว่าเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ก่อนโดยการดำรงชีวิตอยู่ด้วยความดี

paragraph ที่ห้ากลับไปพูดถึงธรรมชาติซึ่งคงที่อยู่เสมอและแกร่งกล้าขึ้นตามกาลเวลา แต่มนุษย์เราตรงข้ามกลับเสื่อมโทรมลงไป

paragraph ที่หกว่าด้วยงานเขียนของคนโบราณซึ่งเป็นที่ชักจูงมนุษย์เข้าหาด้านอักษรศาสตร์ได้ดีที่สุด แต่ต้องระวังอย่าเชื่อหรือยึดถืองานเหล่านั้นเป็นสรณะแต่อย่างเดียว เพราะคนสมัยนี้ก็มีประสบการณ์ของตนเองซึ่งอาจใช้ได้เป็นผลดี คนโบราณเปรียบเสมือนผู้เปิดประตูให้เราก้าวเข้าไป เป็นผู้นำทางไม่ใช่ผู้ออกคำสั่ง ทางที่จะไปสู่ความจริงนั้นมีอยู่หลายทางด้วยกันไม่จำเป็นจะต้องเดินทางเดียว

paragraph ที่เจ็ด แปด และเก้าเป็นข้อคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติที่สังคมมีต่อกวีนิพนธ์ คนส่วนมากมักจะยกย่องผลงานแล้ว ๆ ว่าเป็นกวีนิพนธ์ที่ดีที่สุด แม้กระทั่งในหมู่คนที่มีความรู้ก็คิดเช่นนั้น ผู้คนกำลังหันไปนิยมละครหุ่นมากกว่าละครที่ใช้ผู้แสดงจริง ๆ รสนิยมของคนผันแปรไปขึ้นชมกับของแล้ว ๆ และมองข้ามของดี ๆ ไป ผู้ที่สัมผัสกับกวีนิพนธ์เพียงผิวเผินกลับได้ดิบได้ดีแต่ผู้ที่เป็นกวีจริง ๆ ทุ่มเททุกอย่างให้กับกวีนิพนธ์กลับจะต้องอดตาย

paragraph ที่สิบ คนส่วนมากนิยมชมชื่นงานเขียนแบบเดียวกับที่เขาจะชื่นชมกีฬาเช่นฟันดาบหรือมวยปล้ำที่เขาจะเอาใจช่วยคู่ต่อสู้ฝ่ายที่มีท่าทีดูเด็ด เขาจะนิยมนักเขียนที่มีคารม

กร้าว คิดไปว่าสิ่งที่หยาบนั้นยิ่งใหญ่กว่าสิ่งที่ได้รับการขัดเกลาแล้ว ผู้ที่มีความเห็นเช่นนี้ใช้จะมี แต่พวกที่ไม่มีการศึกษาเท่านั้น แม้ในหมู่ผู้ที่มีการอบรมดีแล้วก็ยังเห็นเช่นนี้ แสดงว่ามนุษย์เรานั้นแตกต่างกันเพียงเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มภายนอกเท่านั้น แต่ด้านความเข้าใจหรือการตัดสินใจนั้น เหมือนกัน

paragraph ที่สิบเอ็ดเป็นการวิจารณ์เชคสเปียร์ คนส่วนมากชื่นชมเชคสเปียร์และยกย่องความสามารถของเขาโดยกล่าวว่าเชคสเปียร์ไม่เคยลบข้อความใด ๆ ออกเลยในงานเขียนของเขา แต่จอห์นสันกลับเห็นว่าจะเป็นการดีถ้าเชคสเปียร์จะลบข้อความบางตอนออกไป ทั้งนี้เป็นเพราะบางครั้งข้อเขียนของเขาดูน่าขบขัน การที่เขากล่าวเช่นนี้ไม่ใช่ว่าเขาไม่ชอบเชคสเปียร์ เขาเห็นว่าเชคสเปียร์มีความสามารถแต่ก็มีข้อผิดพลาดด้วย เพราะเขารักเชคสเปียร์เขาจึงต้องชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของเชคสเปียร์ด้วย ถึงอย่างไรส่วนดีของเชคสเปียร์ก็มีมากกว่าส่วนเสีย

paragraph ที่สิบสองพูดถึงการเลียนแบบว่าไม่มีทางที่จะเหมือนหรือเท่าเทียมกับต้นแบบได้เป็นอันขาด

paragraph ที่สิบสามเป็นการเปรียบเทียบระหว่างกวีนิพนธ์กับรูปภาพว่าเป็นศิลปะที่มีธรรมชาติคล้ายคลึงกัน นั่นคือเกี่ยวพันกับการเลียนแบบ กวีนิพนธ์คือรูปภาพที่พูดได้และรูปภาพคือกวีนิพนธ์ที่ไม่มีเสียง ถ้าเทียบกันแล้วกวีนิพนธ์ยิ่งใหญ่กว่ารูปภาพเพราะมันเข้าถึงความเข้าใจของมนุษย์ในขณะที่รูปภาพเข้าถึงเพียงความรู้สึกเท่านั้น

from **TIMBER: OR, DISCOVERIES**¹

Opinion is a light, vaine, crude, and imperfect thing, settled in the Imagination; but never arriving at the understanding, there to obtaine the tincture of Reason, Wee labour with it more then Truth. There is much more holds us, then presseth us. An ill fact is one thing, an ill fortune is another²: Yet both often times sway us alike, by the error of our thinking.

Many men beleeve not themselves, what they would perswade others; and lesse doe the things, which they would impose on others: but least of all, know what they themselves most confidently boast. Only they set the signe of the Crosse over their outer doores, and sacrifice to their gut, and their groyne in their inner Closets.

The two chiefe things that give a man reputation in counsell, are the opinion of his Honesty, and the opinion of his Wisdome: The authority of those two will perswade, when the same Counsels utter'd by other persons lesse qualified, are of no efficacy, or working.

Wisdome without Honesty is meere craft, and coosinage. And therefore the reputation of Honesty must first be gotten; which cannot be, but by living well. A good life is a maine Argument.

I cannot thinke Nature is so spent, and decay'd, that she can bring forth nothing worth her former yeares. She is alwayes the same, like her selfe: And when she collects her strength, is abler still. Men are decay'd, and studies: Shee is not.

I know Nothing can conduce more to letters, then to examine the writings of the Ancients, and not to rest in their sole Authority, or take all upon trust from them; provided the plagues of Judging, and Pronouncing against them, be away; such as are envy, bitternesse, prapitiation, impudence, and scurrile scoffing, For to all the observations of the Ancients, wee have our owne experience: which, if wee will use, and apply, wee have better meanes to pronounce. It is true they open'd the gates, and made the way that went before us; but as Guides, not Commanders: Non Domini nostri, sed Duces fuere. Truth lyes open to all; it is no mans severall.³ Patet omnibus veritas; nondum est occupata. Multum exilla, etiam futuris relicta est.

1. Text: Works, second part (1631-40); separate title, 1641.

2. This definition is characteristic of the time, and is Socratic: we are swayed by false opinion of what things are, or of their value (hence ill-fortune upsets us emotionally).

3. particular or individual possession.

Nothing in our Age, I have observ'd, is more preposterous, then the running Judgements upon poetry, and Poets; when wee shall heare those things commended, and cry'd up for the best writings, which a man would scarce vouchsafe, to wrap any wholesome drug in; hee would never light his Tobacco with them. And those men almost nam'd for Miracles, who yet are so vile, that if a man should goe about, to examine, and correct them, hee must make all they have done, but one blot. Their good is so intangled with their bad, as forcibly one must draw on the others death with it. A Sponge dipt in Inke will doe all:

Comitetur punica librum

Spongia.....

Et paulo post,

Non possunt multo, una litura potest.

Yet their vices have not hurt them: Nay, a great many they have profited; for they have beene lov'd for nothing else. And this false opinion growes strong against the best men: if once it take root with the Ignorant. Cestius in his time, was preferr'd to Cicero; so farre, as the Ignorant durst. They learn'd him without booke, and had him often in their mouthes: But a man cannot imagine that thing so foolish, or rude, but will find, and enjoy an Admirer; at least, a Reader, or Spectator. The Puppets are seene now in despite of the players: Heath Epigrams, and the Skullers¹ Poems have their applause. There are never wanting, that dare preferre the worst Preachers, the worst Pleaders, the worst Poets: not that the better have left to write, or speake better, but that they that heare them judge worse; Non illi pejus dicunt, sed hi corruptius judicant.² Nay, if it were put to the question of the Waterrimers workes, against Spencers; I doubt not, but they would find more Suffrages; because the most favour common vices, out of a Prerogative the vulgar have, to lose their judgements; and like that which is naught.

Poetry in this latter Age, hath prov'd but a meane Mistresse, to such as have wholly addicted themselves to her; or given their names up to her family. they who have but saluted her on the by³, and now and then tendred their visits, shee hath done much for, and advanced in the way of their owne professions (both the law, and the Gospel) beyond all they could have hoped, or done for themselves, without her favour. Wherein she doth emulate the judicious, but preposterous bounty of the times Grandes.⁴

1. Taylor, the water poet

2. from Seneca Major

3. passingly

4. grandees, men of great position

who accumulate¹ all they can upon the Parasite², or Fresh-man in their friendship; but thinke an old Client, or honest servant, bound by his place to write, and starve.

Indeed, the multitude commend Writers, as they doe Fencers; or Wrestlers; who if they come in robustiously, and put for it, with a deale of violence, are received for the braver-fellowes: when many times their owne rudenesse is a cause of their disgrace; and a slight touch of their Adversary, gives all that boisterous force the foyle.³ But in these things, the unskilfull are naturally deceiv'd, and judging wholly by the bulke, thinke rude things greater then polish'd; and scatter'd more numerous, then compos'd.⁴ Nor thinke this only to be true in the sordid multitude but the neater sort of our Gallants: for all are the multitude; only they differ in cloaths, not in judgement or understanding.

I remember, the Players have often mentioned it as an honour to Shakespeare, that in his writing, (whatsoever he penn'd) hee never blotted out line. My answer hath beene, would he had blotted a thousand. Which they thought a malevolent speech. I had not told posterity this, but for their ignorance, who choose that circumstance to commend their friend by, wherein he most faulted. And to justifie mine owne candor, (for I lov'd the man, and doe honour his memory (on this side Idolatry) as much as any.) Hee was (Indeed) honest, and of an open, and free nature: had an excellent Phantisie,⁵ brave notions,⁶ and gentle expressions: wherein hee flow'd with that facility, that sometime it was necessary he should be stop'd: Sufflaminandus erat; as Augustus said of Haterius.⁷ His wit was in his owne power; would the rule of it had beene so too. Many times hee fell into those things, could not escape laughter; As when hee said in the person of Coesar, one speaking to him; Coesar thou dost me wrong. Hee replyed: Coesar did never wrong, but with just cause: and such like; which were ridiculous. But hee redeemed his vices, with his vertues. There was ever more in him to be praysed, then to be pardoned.

One, though hee be excellent, and the chiefe, is not to bee imitated alone. For never no Imitator, ever grew up to his Author; likenesse is alwayes on this side Truth: Yet there hapn'd, in my time, one noble Speaker, who was full of gravity in his speaking. His language, (where hee could spare, or passe by a jest) was nobly censorious.⁸ No man ever spake more neatly, more presly,⁹ more weightily, or suffer'd

1. heap

2. hanger-on

3. (wrestling) almost throws

4. drawn into order

5. imagination

6. ideas or conceptions

7. the story, with a good bit of the judgement implied, is given in Seneca Major

8. judicious

9. precisely

lesse emptinesse, lesse idlenesse, in what hee utter'd. No member of his speech, but consisted of the¹ owne graces: His hearers could not cough, or looke aside from him, without losse. Hee commanded where hee spoke; and had his Judges angry, and pleased at his devotion. No man had their affections more in his power. The feare of every man that heard him, was, lest hee should make an end.

Poetry, and Picture, are Arts of a like nature; and both are busie about imitation. It was excellently said of Plutarch, Poetry was a speaking Picture, and Picture a mute Poesie. For they both invent, faine,² and devise many things, and accommodate all they invent to the use, and service of nature. Yet of the two, the Pen is more noble, then the Pencill. For that can speake to the Understanding; the other, but to the Sense. They both behold pleasure, and profit, as their common Object; but should abstaine from all base pleasures, lest they should erre³ from their end: and while they seeke to better mens minds, destroy their manners. They both are borne Artificers, not made. Nature is more powerfull in them then study.

1. should be its
2. feign
3. wander

คำถาม

1. วิเคราะห์บทบาทต่าง ๆ ของจอห์นสันว่าเป็นเช่นไรบ้าง
2. ในโคลงชื่อ To Celia นั้นกวีแสดงให้เห็นความสำคัญของหญิงคนรักอย่างไร
3. สารัตถะของ Clerimont's Song คืออะไร
4. จอห์นสันมีทัศนคติอย่างไรต่อกวีนิพนธ์ในสมัยของเขา
5. จอห์นสันมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเชกสเปียร์